

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové, soudce JUDr. Jaromíra Klepše a soudce JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobkyně: **H. Z.**
nar. X.
bytem X.
zastoupená JUDr. Petrem Malým, advokátem
sídlem Na Příkopě 583/15, Staré Město, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Úřad městské části Praha 4**
IČO: 000 63 584
sídlem Antala Staška 2059/80b, 140 46 Praha 4 – Krč

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalované spočívajícím v nezahájení řízení o odstranění souboru staveb užívaných v souvislosti s festivalem Prague Open Air v roce 2023 nacházejících se na pozemcích parc. č. 1922, 1923, 1924, 1929, vše zapsané na LV č. 7872 v k. ú. Braník

takto:

- I. Zásah žalované spočívající v nezahájení řízení o odstranění souboru staveb užívaných v souvislosti s festivalem Prague Oper Air v roce 2023 nacházejících se na pozemcích parc. č. 1922, 1923, 1924, 1929, vše zapsané na LV č. 7872 v k. ú. Braník, **byl nezákonný.**

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 37 747 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího právního zástupce, advokáta JUDr. Petra Malého.
- III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá určení, že zásah žalované spočívající v nezahájení řízení o odstranění staveb z úřední povinnosti byl nezákonný.

II. Žaloba proti nezákonnému zásahu a skutkový stav

2. Žalobkyně se žalobou ze dne 10. 11. 2023 na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, ve znění vyjádření žalobkyně ze dne 13. 10. 2025, jímž došlo ke zúžení žalobních bodů, domáhá:
- a) prohlášení nezákonnosti zásahu stavebního úřadu spočívajícím v nezahájení řízení z úřední povinnosti o odstranění staveb:
- 1) Pódium pro účinkující se zastřešením tvořeným kovovou konstrukcí, půdorys cca 20x 8,5m, výška cca 10 m;
  - 2) Typový kontejner – šatna pro účinkující, rozměry 2,4 m x 6 m, výška 2,7 m;
  - 3) Šatna – kontejner složený ze dvou částí, rozměry 8,1 m x 6,9 m, výška 2,7 m;
  - 4) Šatna – kontejner rozměry 2,4 m x 6 m, výška 2,7 m;
  - 5) WC – kontejner na tanku, rozměry 2,4 m x 3 m, výška cca 3,4 m (výška nádrže cca 0,7 m);
  - 6) Šatna – kontejner rozměry 2,4 m x 6 m, výška 2,7 m;
  - 7) Kontejner kovový, rozměry 12,2 x 2,4 m, výška cca 2,9 m, sloužící jako sklad;
  - 8) Šatna – kontejner rozměry 2,4 m x 6 m, výška 2,7 m;
  - 9) Skladový kontejner, rozměry 2,4 m x 6 m, výška 2,5 m;
  - 10) Stánek „Pilsner Urquell“, kovová konstrukce, krytá plachtou, slouží jako výčep, rozměry 10,1 m x 5,1 m, výška 3,8 m;
  - 11) Stánek „Gambrinus“ - kovová konstrukce, krytá plachtou, slouží jako výčep, rozměry 10,1 m x 10,1 m, výška 3,8 m;
  - 12) Sklad – zázemí k „11“ kovová konstrukce, krytá plachou, rozměry 4 m x 4 m, výška 3,8 m;
  - 13) Sklad – zázemí k „11“ kovová konstrukce, krytá plachou, rozměry 2,9 m x 2,9 m, výška 3,2 m;
  - 14) Sklad – zázemí ke stavbě č. 11 kovová konstrukce, krytá plachou, rozměry 2,9 m x 2,9 m, výška 3,2 m;
  - 15) Skladový kontejner (zázemí ke stavbě č.10 a 11), rozměry 2,4 m x 6 m, výška 2,7 m;
  - 16) Sklad – zázemí ke stavbě č. 11 – kovová konstrukce, krytá plachtou, rozměry 3 m x 3 m, výška 3,2 m;
  - 17) Sklad – zázemí ke stavbě č. 11 – kovová konstrukce, krytá plachtou, rozměry 3 m x 3 m, výška 3,2 m;

- 18) Výčepní plošina + vyhlídková terasa + schodiště – speciální nástavba na návěsu opatřeném registrační značkou, rozměry max 10,4 m x 7,5 m + (3 m x 2,5 m) + výklopné schody;
- 19) Sklad – kontejner kovový, rozměry 2,4 m x 6 m, výška 2,7 m;
- 20) Stánek – kovová konstrukce, krytá plachtou, rozměry 3 m x 3 m, výška 3,2 m;
- 21) Stánek – kovová konstrukce, krytá plachtou, rozměry 3 m x 3 m, výška 3,2 m;
- 22) Pódium o rozměrech max. 9 m x 11,5 m (s výřezem pro kontejner – stavbu č. 23) – ocelová konstrukce, montovaná, podlaha krytá kobercem, výška cca 0,5 m;
- 23) Kovový kontejner DJ – rozměry 2,4 m x 6 m x 2,7 m;
- 24) Kovový kontejner bílý za pódium, rozměry 3 m x 2,4 m, výška 2,7 m – sklad;
- 25) Skladové zázemí – odpady – kovová konstrukce, krytá plachtou, rozměry 2,8 m x 5,7 m, výška 3 m;
- 26) WC kabiny TOI TOI malé – 10ks + 1 kabina bezbariérová;
- 27) WC kabiny TOI TOI – malé 2 ks;
- 28) Sanitární kontejner TOI TOI na tanku, rozměry 2,4 m x 6 m, výška 3,4 m vč. tanku;
- 29) Sanitární kontejner TOI TOI na tanku, rozměry 2,4 m x 6 m, výška 3,4 m vč. tanku;
- 30) Sanitární kontejner TOI TOI na tanku, rozměry 2,4 m x 6 m, výška 3,4 m vč. tanku;
- 31) Sanitární kontejner TOI TOI na tanku, rozměry 2,4 m x 6 m, výška 3,4 m vč. tanku;
- 32) Prodejní stánek „*Gambrinus*“ – sestava 4ks o rozměrech 3 m x 3 m, výška 3,2 m (složeno do čtverce), kovová konstrukce, krytá plachtou;
- 33) Prodejní stánek „*Frisco*“, rozměry 3 m x 3 m, výška 3,2 m – kovová konstrukce, krytá plachtou;
- 34) Prodejní stánek dřevěný, rozměry 2,7 m x 3 m, výška 3 m;
- 35) Prodejní stánek – kovová konstrukce, krytá plachtou, 3 m x 3 m, výška 3,2 m;
- 36) Prodejní stánek dřevěný, rozměry 3,1 m x 2,6 m x 3 m;
- 37) Prodejní stánek – kovová konstrukce, krytá plachtou, rozměry 3 m x 4,3 m, výška 3,2 m;
- 38) Prodejní stánek – kovová konstrukce, krytá plachtou, rozměry 3 m x 3 m, výška 3,2 m;
- 39) Prodejní stánek (přívěs na kolech), rozměry 5,1 m x 2,5 m, výška 2,8 m;
- 40) Prodejní stánek – kovová konstrukce, krytá plachtou, rozměry 3 m x 3 m, výška 3,8 m;
- 41) Pokladna – kovový kontejner o rozměrech 2 m x 2 m, výška 2,7 m;
provedených na pozemcích parc. č. 1922, 1923, 1924, 1929, vše zapsané na LV č. 7872 v k. ú. Braník v souvislosti s hudebním festivalem Prague Open Air 2023 (dále též „soubor staveb“).

3. Žalobkyně je vlastníkem pozemků st. parc. č. X., X., X., X. a X. v k. ú. X., vše zapsané u Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Praha na LV č. X., a cítí se být dlouhodobě dotčena hlukovými imisemi, které se šíří na její pozemek v Chuchli, a to z pozemků v Braníku, na nichž se každoročně v období od června do září pořádá letní hudební festival.
4. Žalobkyně je dotčena dle jejího mínění nepovolenými stavbami, resp. jejich souborem (viz. bod 2 tohoto rozsudku), které se nachází na pozemcích v Braníku a slouží k provozování zmíněného hudebního festivalu. Tyto stavby jsou navíc dle jejího tvrzení v rozporu s územně plánovací dokumentací. Stavby jsou umístěny obvykle koncem června a odstraněny obvykle v polovině září.
5. Dne 20. 6. 2023 podala žalobkyně u žalované podnět dle § 42 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“) k zahájení řízení o odstranění stavby, protože je toho názoru, že tyto stavby jsou provedeny bez rozhodnutí vyžadovaného stavebním zákonem, resp. minimálně jsou postaveny v rozporu s územním plánem sídelního útvaru Hl. města Prahy (schváleného usnesením ZHMP č. 10/5 dne 9. 9. 1999, jehož závazná část byla vydána obecně závaznou vyhláškou č. 32/1999 Sb.).
6. Žalovaná na podnět zčásti reagovala oznámením ze dne 03.07.2023, sp. zn. P4/274838/23/OST/JAHA o zahájení řízení o odstranění staveb č. 2, 3, 4, 6, 8, 9, 15, 19, 24 a 25. Řízení bylo vedeno podle § 129 odst. 1 písm. b), č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Usnesením ze dne 20.07.2023, č. j. P4/296355/23/OST/JAHA žalovaná vyzvala vlastníka staveb k bezodkladnému ukončení užívání staveb, pro která zahájila řízení o odstranění stavby. Vlastník stavby v užívání staveb nepřestal, následně žalovaná již nečinila další kroky. Dalším oznámením ze dne 31.08.2023, sp. zn. P4/354711/23/OST/JAHA, žalovaná zahájila řízení o odstranění stavby rovněž podle § 129 odst. 1 písm. b), tentokrát ve vztahu ke stavbám č. 7 a 40.
7. Proti nečinnosti žalované ohledně zahájení řízení o odstranění i ostatních staveb podala žalobkyně dne 03.08.2023 podnět k přijetí opatření proti nečinnosti správního orgánu podle § 80 odst. 2 zákona č. 500/2004 sb., správní řád. Hlavní město Praha, odbor stavebního řádu, však nečinnost žalované neshledal, o čemž žalobkyni vyrozuměl sdělením ze dne 30.08.2023, č. j. MHMP 1825415/2023.
8. Žalobkyně je proto názoru, že žalovaná svou nečinností zasáhla do jejích veřejných subjektivních práv, konkrétně jí mělo být odňato právo na účasti v územním, resp. stavebním řízení. Oprávněnost této zásahové žaloby dovozuje žalobkyně z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019-39 (dále též „rozsudek ve věci ŽAVES“), který umožnil bránit se zásahovou žalobou proti faktické nečinnosti správního orgánu spočívající v nezahájení řízení o odstranění nepovolené stavby podle § 129 stavebního zákona.
9. Dále žalobkyně uvedla, že je přímo zasažena hlukovými imisemi v důsledku užívání těchto staveb sloužících k provozování hudebních produkcí. Závažnost hluku by měla potvrzovat též petice a zpráva Národní referenční laboratoře pro komunální hluk při Zdravotním ústavu se sídlem v Ostravě, která po dobu produkce hudby naměřila mj. nárůst hladin hluku a nárůst hladiny akustického tlaku.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

10. V roce 2022 se žalobkyně obrátila i na veřejného ochránce práv, který došel k závěru, že žalovaná byla ve svém jednání nečinná, protože nepostavila najisto, zda je využití pozemků za účelem pořádání festivalu v souladu s územním plánem, a protože žalovaná dosud nezahájila řízení o přestupcích podle stavebního zákona.
11. Kromě toho žalobkyně namítala, že žádné stavební záměry nesmí odporovat územně plánovací dokumentaci, a to ani ty záměry, které nepodléhají povolení nebo opatření stavebního úřadu. Hudební festival se podle žalobkyně koná na pozemcích, které z většinové části náleží podle územního plánu do plochy ZMK – zeleň městská a krajinná, jejímž přípustným využitím jsou pouze klidové a nerušící rekreační záměry. Dále jsou pozemky z menší části na ploše SP – Sport (plochy pro umístění staveb a zařízení pro sport a tělovýchovu), kde podle žalobkyně rovněž není možné pořádat hudební festivaly. Pochybnosti o souladu konání hudebního festivalu s územním plánem měl i veřejný ochránce práv v roce 2022, což by měla potvrzovat rovněž i zmíněná zpráva Národní referenční laboratoře pro komunální hluk.
12. Opačný názor vyslovil Magistrát hlavního města Prahy, mj. jiné ve sdělení ze dne 30.08.2023, č. j. MHMP 1825415/2023, podle něhož je konání hudebního festivalu na pozemcích v souladu s územním plánem. S tímto názorem žalobkyně nesouhlasí.

III. Vyjádření žalované, replika žalobkyně a další vyjádření žalobkyně

13. Žalovaná hned na úvod svého vyjádření ze dne 04. 12. 2023, sp. zn. P4/493877/23 navrhla žalobu částečně odmítnout, ev. zamítnout, co se týče staveb pod čísly 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 15, 19, 24, a 41, protože ohledně těchto staveb žalobkyně zahájila vícero řízení o odstranění staveb, která však usneseními pod č. j. P4/426032/23/OST/JAHA a č.j. P4/425568/23/OST/JAHA, obě ze dne 17. 10., zastavila z důvodu jejich odstranění.
14. Ohledně ostatních staveb žalovaná pochybuje, zda se vůbec jedná o stavby, které by mohly být předmětem řízení o nařízení odstranění stavby, takže nebyl důvod u nich následně hodnotit, zda vyžadovaly územní rozhodnutí, ohlášení stavby, povolení stavby; a pokud je nevyžadovaly, zda byly provedeny v rozporu s právními předpisy.
15. Žalovaná nepovažuje stavby pod čísly 5, 26, 27, 28, 29, 30, 31 za stavby podle § 2 odst. 3 stavebního zákona, protože se jednalo o snadno přemístitelná mobilní sociální zařízení. Rovněž stavba 18 není stavbou podle stavebního zákona, protože se jedná o vozidlo zvláštního určení.
16. V případě staveb č. 1, 22, 23 se jednalo o scénické stavby ve smyslu § 79 odst. 2 písm. h) stavebního zákona, které nevyžadují rozhodnutí o umístění stavby a ani územní souhlas. V případě staveb č. 10, 11, 12, 13, 14, 16, 17, 20, 21, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39 a 40 se jednalo o prodejní stánky podle § 79 odst. 2 písm. t) stavebního zákona, jejichž umístění nepřesáhlo 30 po sobě jdoucích dnů, takže k jejich umístění nebylo potřeba vydat rozhodnutí o umístění stavby nebo územní souhlas. Žalovaná zároveň odkázala na názor Magistrátu hlavního města Prahy (rozhodnutí ze dne 13. 4. 2023, č. j. MHMP 775886/2023, a rozhodnutí ze dne 17. 4. 2023, č. j. MHMP 798601/2023 – součástí správního spisu), podle něhož hudební produkce je kulturně-umělecká rekreační aktivita, která odpovídá hlavnímu využití území v ploše ZMK – zeleň městská a krajinná, takže není potřeba vydávat územní rozhodnutí o změně využití území a taktéž není důvod vést řízení o nařízení odstranění těchto staveb podle § 129 stavebního zákona.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

17. Dále podle žalované sice rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019-39, umožnil podat zásahovou žalobu proti nečinnosti stavebního úřadu v případě nezahájení řízení o odstranění stavby z moci úřední, ale musí se skutečně jednat o žalobce, jehož právo nebylo ochráněno v důsledku nečinnosti správního orgánu. Podle rozsudku rozšířeného senátu nemá žalobní legitimaci ten, kdo by se nemohl bránit žalobou podle § 65 zákona č. 150/2002 sb., soudního řádu správního („s. ř. s.“) proti rozhodnutí, která mohou být výsledkem řízení o nařízení odstranění stavby. Podle žalované by se žalobkyně touto žalobou proti rozhodnutí v řízení o odstranění stavby bránit nemohla, nebyla by ani účastníkem správního řízení o odstranění stavby, neboť s pozemky v Braníku ani nesousedí, protože její pozemky v X. se nachází na druhém břehu Vltavy.
18. Zároveň žalovaná uvedla, že jelikož se stavby už na pozemcích nenachází, nemělo by smysl nyní zahajovat řízení o odstranění staveb, jehož účastníkem by žalobkyně ani nemohla být, a vzápětí řízení zastavit z důvodu neexistence staveb na pozemku.
19. V replice ze dne 13.10.2025, která částečně reaguje na vyjádření žalovaného a částečně na okolnosti nastalé po řízení před Nejvyšším správním soudem, který zrušil usnesení zdejšího soudu ze dne 11.01.2024, č. j. 10 A 141/2023-42, jímž zdejší soud žalobu odmítl, žalobkyně předně upřesňuje, že žaloba směřuje nikoli proti Městské části Praha 4, ale proti Úřadu městské části Praha 4 jakožto úřadu stavebnímu. Dále vzhledem k novým skutečnostem nepovažuje za účelné, aby soud ukládal žalované zahájit řízení o odstranění staveb a aby zásah do budoucna neopakovala (hudební festival se mezitím přesunul na jiné místo). Nově tedy, oproti původní žalobě ze dne 10.11.2023, požaduje, aby soud prohlásil nezákonnost zásahu žalované spolu s povinností nahradit náklady řízení. Dále žalobkyně odkazuje na civilní rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29.01.2025, č.j. 21 Co 388/2024-1964 (dále též „rozsudek o imisích“), který shledal, že hlukové imise z koncertů pronikají na pozemky žalobkyně a ta je tímto dotčena na svých právech.
20. Ve vyjádření ze dne 15.12.2025 žalobkyně upozorňuje soud na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29.10.2025, č. j. 22 Cdo 2483/2025-1357, který potvrzuje závěry rozsudku o imisích. Tím je postaveno na jisto, že došlo k zásahu do práv žalobkyně a soud by měl žalobě vyhovět v plném rozsahu.

IV. Ústní jednání

21. V rámci jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích vyjádřených v písemných podáních. Soud provedl část žalobcem na str. 4, 11,21 a 23 žaloby navržených důkazů: Zpráva VOP o šetření ze dne 14.06.2022, č. j. KVOP-34492/2022, Územní plán Praha v platném znění Z 2832/00, vydaný opatřením obecné povahy č.55 z roku 2018, zejména jeho příloha č. 1 – regulativy funkčního a prostorového uspořádání území hlavního města Prahy, a to Regulativy – ZMK - Zeleň městská a krajinná, a Regulativy – SP – Sportu, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29.01.2025, č.j. 21 Co 388/2024-1964, Protokol z místního šetření z 20.06.2023, č.j. 21 C 182/2021-680, Seznam koncertů z www stránek pořadatele z roku 2023. Zbylé důkazy soud (kromě obsažených v správním spise) zamítl, neboť je nepovažoval pro posouzení věci za relevantní. U jednání žalovaný soud předložil shrnutí obsahu jeho posledního vyjádření, kde jsou jednotlivé objekty souboru staveb rozčleněny dle jejich právního významu.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

22. Soud po přezkoumání žaloby a tvrzeného zásahu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Shodu s prvpisem potvrzuje M. S.

23. Žalobkyně se domáhá pouze určení, že zásah provedený žalovaným byl nezákonný. Proto je pro projednání věci rozhodný skutkový a právní stav, který tu byl v době zásahu (§ 87 odst. 1 věta za středníkem s. ř. s.).
24. Určovací žaloba na ochranu před nezákonným zásahem je důvodná, jsou-li kumulativně splněny tyto podmínky: žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno (5. podmínka). (rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005–65, 603/2005 Sb. NSS).
25. Zdejší soud v dané věci rozhoduje podruhé poté, co žalobu odmítl usnesením ze dne 11.01.2024, č. j. 10 A 141/2023-42 (dále též „první rozhodnutí“), a to z důvodu nedostatku tvrzení o nezákonném zásahu, který by byl způsobilý vyvolat žalobkyni namítané přímé dotčení. Dle prvního rozhodnutí ve věci bylo dle soudu zjevné, že samotná existence dočasných staveb nebo mobilních zařízení nemůže způsobit žalobkyni tvrzenou újmu spočívající v obtěžování hlukem – skutečným problémem totiž nejsou stavby jako takové, ale hudební koncerty pořádané na pozemcích v Braníku. Pozemek se navíc nachází v Chuchli, tedy jiné městské části a na druhém břehu Vltavy, než se konají koncerty. Zdejší soud měl v prvním rozhodnutí za to, že stavby samotné imise nevytváří a nikterak se pozemků žalobkyně nedotýkají – je dost dobře představitelné, že festival proběhne i bez využití žalobkyni označených objektů. Žalobkyně se dle názoru soudu vyjádřeného v prvním rozhodnutí snaží dosáhnout omezení hluku z festivalu nezpůsobilým prostředkem.
26. S výše uvedeným názorem se NSS neztotožnil a první rozhodnutí rozsudkem ze dne 30.01.2025, č. j. 2 As 7/2024-42, zrušil a věc zdejšímu soudu vrátil k dalšímu řízení.
27. NSS nesouhlasil s paušálním tvrzením Městského soudu o statické povaze souboru staveb, který sám o sobě svou existencí nemůže působit imise hluku. Je třeba přihlídnout k tomu, zda namítané využití souboru staveb může představovat přípustitelné tvrzení nezákonného zásahu. I když se koncerty mohou konat bez využití předmětných staveb, nevylučuje to, že právě tento soubor staveb, užívaných konkrétním způsobem, tedy hlasitou hudební produkcí, může přímo zasáhnout do práv stěžovatelky. Hlukové imise působí údajně až na pozemky stěžovatelky, proto s ohledem na okolnosti případu představují plausibilní tvrzení nezákonného zásahu. Vznik a působení takových imisí jsou totiž stále bezprostředně a neoddělitelně spjaty s tímto souborem staveb. I taková součást souboru staveb jako např. „sanitární kontejner TOI TOI na tanku“ může být bezprostředně a neoddělitelně spjata s hudební produkcí, a tedy s tvorbou a působením mj. i hlukových imisí.
28. Kasační soud dále upozorňuje na to, že ve věci je nutné vycházet z názoru vysloveného v rozsudku ve věci ŽAVES (zejm. body 81 an.), kde rozšířený senát vymezil podmínky, za kterých lze připustit, že nečinnost správního orgánu při uplatnění jeho úřední moci (nezahájení řízení z moci úřední) přímo zasahuje do hmotného subjektivního práva určité osoby. Městský soud nesprávně odmítl žalobu pro chybějící podmínku řízení spočívající v přípustitelném tvrzení nezákonného zásahu. Nejvyšší správní soud zavazuje zdejší soud, aby znovu posoudil přípustnost žaloby, a neshledá-li jiný důvod pro její odmítnutí, je povinen posoudit ji věcně.
29. Nad rámec nezbytného zrušovacího důvodu se NSS vyjadřuje i k případnému dalšímu postupu ve věci. Nejprve bude třeba zabývat se působením stavby do sféry žalobkyně,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

v následujících krocích je třeba posoudit, jestli a jak měl stavební úřad konat, přičemž nezákonným zásahem se zde rozumí pasivita stavebního úřadu, který toleroval nepovolené stavby a nezahájil řízení o jejich odstranění.

30. Zdejší soud dle NSS musí nejprve posoudit, zda jsou stavby na pozemcích v Braníku fakticky užívány takovým způsobem, který produkuje hluk. Je hypoteticky možné, že stavby v Braníku by nemusely představovat zdroj hluku, pokud by např. sloužily pro představení pantomimy. Zároveň NSS dodává, že hluk nelze vykládat tak úzce, jak jej definuje v § 30 odst. 2 zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož hlukem není venkovní hudební produkce. Při posuzování přímého dotčení práv stěžovatelky je třeba pracovat s širším významem pojmu hluk, který se neomezuje pouze na dodržení hygienických limitů. Přiměřenost nebo nepřiměřenost se posuzuje s ohledem na to, zda je hluk vyvolán nestandardním a nahodilým jednáním (v podrobnostech srov. rozsudek NSS ze dne 18.07.2024, č. j. 2 As 312/2023-36, bod 42).
31. Pokud zdejší soud dospěje k závěru, že jsou stavby v Braníku skutečně užívány tak, že produkují imise hluku, je nutné posoudit, zda je tento natolik intenzivní, aby stěžovatelce zasáhl do jejích práv. Do úvah je možné zahrnout i vzdálenost jejího pozemku, povahu zvuku apod. Nelze setrvat u zjednodušené úvahy, že stěžovatelčin pozemek se nachází přes řeku Vltavu v jiné městské části. I v tomto bodě je třeba zohlednit skutečnou míru dotčení hlukem a závěr dostatečně odůvodnit.
32. Pokud soud dospěje k závěru, že soubor staveb opravdu hlukové imise produkuje a ty přímo zasahují do práv žalobkyně, je dále namístě, aby posoudil, zda se skutečně jedná o stavby, resp. zda jde o stavby nezákonné podle stavebního zákona.
33. Městský soud v Praze, vázán v souladu s § 110 odst. 4 s. ř. s. právním názorem Nejvyššího správního soudu, věc znovu posoudil a shledal žalobu důvodnou.
34. Ještě předtím, než soud posoudí tento konkrétní případ, je třeba se zabývat podmínkami přípustnosti žaloby, které jsou vymezeny v rozsudku ve věci ŽAVES.
35. Rozsudek ve věci ŽAVES obsahuje komplex kritérií, za nichž je možno nečinnost stavebního úřadu spočívající v nezahájení řízení o odstranění staveb podle § 129 stavebního zákona považovat za nezákonný zásah. Nezákonným zásahem se rozumí pasivita stavebního úřadu (tedy jeho „nečinnost“), který toleroval nepovolenou stavbu a nezahájil řízení o jejím odstranění. Tím, že nedojde k zahájení řízení, je sporná stavba „mlčky“ stavebním úřadem aprobevována a mimo jiné dochází k upření práva dotčených osob účastnit se řízení o jejím umístění a povolení a v tomto řízení hájit svá práva způsobem, který stavební zákon předvídá.
36. Dochází tak k částečnému judikaturnímu obratu a k současnému odmítnutí teze, že ochrana subjektivního práva je zcela nezávislá na ochraně práva objektivního. Stále sice zůstává pravidlem, že ve většině případů nezahájením řízení z moci úřední žádná hmotná subjektivní práva dotčena nejsou, a to proto, že k zahájení řízení z moci úřední mohou dát podnět též ti, jejichž hmotná práva nemohou být jeho nezahájením nijak dotčena. Jak ovšem NSS uvádí v rozsudku ve věci ŽAVES, „*v demokratickém právním státě nelze akceptovat, že na zahájení řízení z moci úřední není nikdy právní nárok a že je na libovůli veřejné správy, zda objektivní právo (a tím někdy i právo subjektivní) ochrání.*“
37. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje nutnost restriktivního výkladu tohoto právního názoru. Nadále platí obecné pravidlo, že podnět, jímž podatel vyzývá správní orgán k výkonu jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

úřední moci, nezakládá žádné veřejné subjektivní právo. Popření této zásady by znamenalo změnu charakteru správního soudnictví, který je určen zákonem. Aby nečinnost správního orgánu při výkonu jeho úřední moci (tedy nezahájení řízení z moci úřední), byť objektivně nezákonná, přímo zasáhla do veřejného hmotného subjektivního práva určité osoby, je nutné současné splnění několika podmínek.

38. První skupina podmínek vychází ze zásady, že správní soudnictví chrání veřejná subjektivní práva samotného žalobce, nikoli třetích osob. Musí tedy jít o žalobce, jehož hmotné právo nebylo chráněno v důsledku nečinnosti správního orgánu, který v rozporu se zákonem nezahájil řízení z moci úřední. Z toho plyne, že „žalobní legitimaci pro podání zásahové žaloby nemá ten, kdo by se nemohl bránit žalobou proti rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s., které eventuálně z takto započatého správního řízení může vzejít“ (rozsudek ve věci ŽAVES).
39. Druhá skupina podmínek vymezených v rozsudku ve věci ŽAVES vychází ze zásady subsidiarity zásahové žaloby. Dle NSS nesmí existovat žádné jiné správní řízení ani jiný moment, kdy osoba v minulosti nebo v budoucnu bude moci chránit své subjektivní hmotné právo v rámci veřejné správy nebo žalobou před správním soudem (buď jako účastník správního řízení, nebo jako osoba, která sice dle zákona nebyla účastníkem řízení, ovšem proti rozhodnutí má právo podat žalobu podle § 65 odst. 1 s. ř. s.). Je přitom nerozhodné, zda takovou ochranu využila. Zásahovou žalobu proto nemůže podat osoba, které jsou k dispozici opravné prostředky k ochraně svého práva, případně je jí k dispozici soudní ochrana proti rozhodnutí, které ze správního řízení vzešlo.
40. Zatřetí soudy musí kontrolovat, zda ze strany žalobců nedochází podáním žaloby ke zneužití práva. NSS zdůrazňuje, že obzvláště v oblasti stavebněprávní se lze setkat se spleťou sítí vztahů mezi stavebníkem a sousedy a správní soudnictví v zásadě není vhodným nástrojem k jejich řešení. Příkladem zneužití práva může být situace, kdy s ohledem na povahu věci bude v řešeném případě jednoznačně převažovat soukromoprávní charakter sporu nad tím veřejnoprávním, nebo kdy veřejnoprávní otázka bude zcela marginální. V takovém případě nelze žalobu akceptovat. V judikatuře je tato podmínka potvrzena, přičemž její nesplnění vede k odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (rozsudek NSS ze dne 31. 01. 2024, č. j. 8 As 84/2023–71, body 28 až 30).
41. Konečně začtvrté, Nejvyšší správní soud se zabýval i tím, zda žalobce před podáním žaloby tíží povinnost vyčerpat nějaké jiné právní prostředky (viz § 85 s. ř. s.). Prostředkem, jež je nutné uplatnit před podáním žaloby, je podnět podle § 42 správního řádu. „Aby tedy vůbec bylo možno hovořit o tom, že se správní orgán dopouští nečinnosti, která je nejenom protizákonná, ale zkracuje na subjektivním právu též samotného žalobce, musí se na základě podnětu budoucího žalobce dle § 42 správního řádu správní orgán dozvědět nejen o nezákonnosti, ale rovněž o tom, že právě (budoucí) žalobce se cítí zkrácen na svých právech protiprávním stavem, k jehož odstranění je povolán správní orgán“ (rozsudek ve věci ŽAVES). S ohledem na popsání specifika je třeba též dle NSS „důsledně trvat na uplatnění podnětu k opatření proti nečinnosti nadřízenému orgánu dle § 80 odst. 2 správního řádu (neposkytne-li ochranu právům budoucího žalobce příslušný správní orgán, u kterého byl uplatněn podnět dle § 42 správního řádu“ (tamtéž). Teprve až po bezvýsledném vyčerpání těchto nástrojů ochrany je možné podat žalobu dle § 82 s. ř. s. Tato podmínka se ovšem uplatní pouze u žalob „zápůrčích,“ tedy v situacích, kdy nezákonný zásah trvá a dosud nebyl ukončen, nikoli u žalob deklaratorních (viz bod 109 a 117 rozsudku ve věci ŽAVES).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

42. Po aplikaci všech kritérií na právě řešený případ soud dospěl k závěru, že zásah spočívající v nečinnosti žalované byl nezákonný.
43. Nejprve je třeba posoudit, zda byly stavby v Braníku užívány takovým způsobem, který produkuje hluk, a je tedy vůbec možné uvažovat o tvrzeném zásahu do práv žalobkyně, tedy žalobu věcně projednat. Soud uvádí, že mezi stranami není sporu o tom, že se v Ledárnách Braník v předmětném roce konal hudební festival s názvem Prague Open Air. Přirozeně pak soubor staveb, postavený na těchto pozemcích, byl využíván k hudební produkci. V rámci festivalu konaného od června do září došlo k vystoupení nižších desítek kapel, což je patrné jak z webových stránek festivalu Prague Open Air, tak z přílohy doložené žalobcem dne 13.10.2025, obsahující program uplynulého ročníku 2023. Otázka, zda byl soubor staveb užíván za účelem hudební produkce, ostatně v průběhu řízení nebyla sporná a soud považuje tuto skutečnost za prokázanou. Stavby jsou skutečně užívány takovým způsobem, který produkuje hluk a nejedná se např. o pantomimická představení. V převážné většině jde o koncerty předních českých kapel. Městský soud tak v souvislosti s rozsudkem NSS ze dne 30.01.2025, č. j. 2 As 7/2024-42, přehodnotil svou tezi vyjádřenou v prvním rozhodnutí a uzavírá, že soubor staveb je užíván způsobem, který produkuje imise, a jelikož neshledal jiný důvod pro odmítnutí žaloby, je tato způsobila k věcnému projednání.
44. Následně je třeba zabývat se otázkou, zda jsou imise natolik intenzivní, aby stěžovatelce zasáhly do jejích práv. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30.01.2025, č. j. 2 As 7/2024-42, kterým zrušil první rozhodnutí zdejšího soudu, vyjádřil právní názor, v němž soud mimo jiné zavázal k širšímu posouzení pojmu „hluk.“ Nelze přitom vycházet pouze ze zákona o ochraně veřejného zdraví, když podle jeho § 30 odst. 2 není venkovní hudební produkce hlukem. V této souvislosti je třeba zohlednit širší kontext jako nestandardnost, nahodilost hluku, vzdálenost stěžovatelčina pozemku od zdroje imisí apod., a je třeba vycházet z podkladů, které má správní orgán (v tomto případě soud) k dispozici (rozsudek NSS ze dne 18.07.2024, č. j. 2 As 312/2023-36).
45. K závěru o doložení nepřiměřené intenzity hlukových imisí lze bezesporu dojít skrze rozsudky civilních soudů, které potvrdily zásah pozemků žalobkyně. Podle § 52 odst. 2 s. ř. s. je-li tu rozhodnutí o určité otázce, soud z něj vychází. Takovými rozhodnutími jsou v tomto případě rozsudek Městského soudu v Praze (rozsudek o imisích) ze dne 29.01.2025, č. j. 21 Co 388/2024-1964, který byl v rozsahu zásahu na pozemky žalobkyně potvrzen i Nejvyšším soudem České republiky, a to usnesením ze dne 29.10.2025, č. j. 22 Cdo 2483/2025-1357. V rozsudku o imisích se Městský soud v bodě 87 *„neztotožnil se závěry soudu prvního stupně o nedůvodnosti žaloby ve vztahu k žalobkyni b) (tedy žalobkyni v právě řešené věci – pozn. soudu). Nepovažoval za správné posouzení míry hluku z VHP (venkovní hudební produkce – pozn. soudu), která je přiměřená poměrům v místě, v němž se nacházejí nemovitosti žalobkyně b). Odvolání žalobkyně b) proto shledal důvodným. Městský soud v bodě 88 dodává, že není „podstatné, že lokalita, v níž se nacházejí nemovitosti žalobkyně b), je výrazně více zatížena hlukem z dopravy než lokalita, v níž se nacházejí nemovitosti žalobce a). Podstatná byla dle odvolacího soudu skutečnost, že se rovněž jednalo o lokalitu obytnou, v níž nedochází k pravidelné produkci hudby ve venkovním prostředí. Stejně jako u žalobce a) bylo třeba zabývat se tím, zda hluk z venkovní produkce je hlukem obvyklým (jak intenzitou, tak dobou trvání) v městských lokalitách obdobných lokalitě, v níž se nacházejí nemovitosti žalobkyně b), tedy lokalitě obytné čtvrti.“* Nakonec dodává, že *„[v] řízení přitom bylo prokázáno, že hluk z VHP je v místě u žalobkyně b) slyšitelný, slyšet jej nebylo pouze v době, kdy projížděl vlak, Průjezd vlaku však není záležitost dlouhotrvající, ale jedná se o intenzivní hluk v rádech minut. Tento hluk*

proto nelze klást bez dalšího na roveň hluku z VHP, která je provozována v určitém období (léto) pravidelně v podvečerních hodinách, vždy po dobu ca dvou hodin, cca třetinu dnů v každém měsíci. Dovolací soud tyto závěry potvrdil.

46. Soud si je vědom toho, že rozsudek o imisích dovodil „pouhou“ nepřezkoumatelnost závěrů soudu I. stupně ve vztahu k žalobkyni a soud I. stupně zavázal, aby znovu zhodnotil provedené důkazy, takže věc v civilním řízení může dopadnout pro žalobkyni v její neprospěch. V nyní posuzované věci jde ovšem pouze o posouzení toho, zda je hluk natolik intenzivní, aby zasáhl do práv žalobkyně. Na základě výše předestřených závěrů civilních soudů je postaveno najisto, že imise hluku z hudební produkce areálu Ledáren Braník dosahují citelné intenzity tak, aby je žalobkyně mohla vnímat subjektivně jako obtěžující, a tedy zasahující do jejích práv.
47. Podpůrně lze v této souvislosti odkázat též na výsledky z místního šetření Obvodního soudu pro Prahu 5 konaného dne 20.06.2023, jehož výsledky jsou zachyceny v protokolu pod sp. zn. 21 C 182/2021-680 (č.l. 85). Z něj je patrné, že hudba je na pozemku žalobkyně slyšitelná (str. 5 protokolu). Soudu nadto neunikla skutečnost, že pořadatelé koncertů o měření hluku věděli a sami se jej účastnili. Na tuto skutečnost je v protokolu několikrát upozorňováno, kdy zúčastněné strany tvrdí, že hudba je stažená minimálně na polovinu oproti běžné produkci v daném místě a čase. Na skutečnost, že organizátoři v reakci na plánované měření provedli opatření ke snížení hladiny hluku, poukazuje i Městský soud v rozsudku o imisích (bod 72). I přes provedená opatření je ovšem hudba na pozemku žalobkyně vnímatelná.
48. Podstatné je též zohlednění četnosti koncertů, které se konaly soustavně několikrát do týdne v průběhu měsíců června až září, kdy produkce vč. zvukové zkoušky obvykle přesahuje tři hodiny v jednom dni. Nešlo o jednorázové akce, ale o soustavný kulturní provoz. Tato letní scéna hostila napříč letními měsíci jedny z největších českých kapel. Z programu je patrné, že festivalu se účastnily mnohokrát několikačlenné soubory, zahrnující jak strunné, tak dechové nástroje. Frekvenční rozsah hudebních nástrojů je často odlišný od běžného ruchu dopravy a od tohoto jasně odlišitelný. Zatímco hluk z dopravy, jemuž je pozemek žalobkyně taktéž vystaven, je nárazový, trvá několik málo vteřin a je frekvenčně stálý, hluk z hudební produkce je konstantní, trvající vyšší desítky minut a výrazně se jak dynamicky, tak frekvenčně proměňuje. Kontrast v hlasitosti je základním stavebním kamenem hudby, a i když z pozemku žalobkyně nemusí být jasně seznatelná píseň, text, či harmonické funkce jednotlivých skladeb, tyto dynamické „vlny“ mohou být slyšitelné a výrazně obtěžující. V kombinaci s nízkými frekvencemi, jimiž se moderní hudba vyznačuje a které mají delší vlnovou délku, a jsou tudíž schopny překonat větší vzdálenosti, se jedná o kombinaci, která působí i v nižších jednotkách decibelů rušivě. Vše je umocněno zvláště v situaci, kdy koncert trvá dlouhou dobu a nadto v několika po sobě jdoucích dnech tak, jako tomu bylo v případě festivalu Prague Open Air.
49. Soud v kontextu rozsudku ve věci ŽAVES připomíná, že v soudním řízení správním nejde o řešení soukromoprávních sporů. V této věci je dotčení na soukromých právech pouze jednou z podmínek zásahové žaloby. Účelem není přesné zjištění, v jaké míře jsou práva žalobkyně dotčena. Cílem je zjistit, zda k zásahu do práv nějakým způsobem dochází. Soud má v této věci za jednoznačně prokazané, že k zásahu docházelo. Imise hluku z koncertů prokazatelně pronikaly na pozemky žalobkyně, byť může být v soukromoprávní rovině sporné, nakolik intenzivně. V rovině správněprávní lze ovšem konstatovat, že k narušení práv žalobkyně došlo, a to pro splnění jedné z podmínek k podání zásahové žaloby stačí. Podmínka intenzity zásahu do práv žalobkyně je tedy splněna.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

50. Soud tedy dospěl k závěru, že soubor staveb je užíván takovým způsobem, který produkuje hluk, a ten zasahuje do práv žalobkyně. Aby bylo vůbec možné posoudit nezákonnost zásahu spočívajícím v nezahájení řízení o odstranění staveb, je třeba se dále zabývat charakterem těchto staveb a posoudit, zda se vůbec jedná o stavby podle § 2 odst. 3 stavebního zákona.
51. Soud má za to, že se o stavby jedná, a to z následujících důvodů.
52. Podle § 2 odst. 3 stavebního zákona stavbou se rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání. Dočasná stavba je stavba, u které stavební úřad předem omezí dobu jejího trvání. Za stavbu se považuje také výrobek plnící funkci stavby. Stavba, která slouží reklamním účelům, je stavba pro reklamu.
53. Soud sdílí žalobcův názor, jež zastává ve vyjádření ze dne 13.10.2025. Na stavby nelze hledět izolovaně, ale v souhrnu. Při hodnocení toho, zda naplňují definici stavby podle stavebního zákona, je třeba primárně přihlížet k jejich skutečnému účelu. Na pozemcích v Braníku byly dlouhodobě umístěny proto, aby se zde mohly uskutečnit koncerty pro vyšší stovky lidí. Jejich technická konstrukce a možnost je přemísťovat jsou při výkladu zákona pro tento účel sekundární. Bez potřebného zázemí by koncerty na této úrovni a v tomto rozsahu vůbec nebylo možné realizovat. Toto je základní kritérium, z něž soud při hodnocení této otázky vycházel a na základě něhož dospěl k tomu, že na stavby v bodu 2. tohoto rozsudku je třeba hledět jako na homogenní soubor staveb se společným účelovým určením.
54. V právě řešeném případě se jedná o výrobky plnící funkci stavby, které jsou dle definice podle § 2 odst. 3 stavebního zákona považovány za stavbu. Soud v této souvislosti odkazuje na judikaturu i odbornou literaturu: „[z]a stavbu je považován i výrobek plnící funkci stavby. Takový výrobek má sloužit témuž účelu jako stavba, ale nevzniká na místě, kde má svůj účel plnit. Vzniká průmyslově a na místo je dopraven již zkompleťován. Příkladem mohou být třeba zahradní domky nebo mobilní domy. Jako výrobek plnící funkci stavby ale může sloužit i vozidlo, např. karavan či maringotka, podstatný je vždy účel, ke kterému má sloužit.“ K tomu též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 08.12.2010, sp. zn. 10 Ca 280/2008-78: „[p]ojmu výrobek plnící funkci stavby' je nutno rozumět tak, že se jedná o výrobek, který plní takovou funkci, jakou obvykle plní stavby ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona z roku 2006. Nejpodstatnějším charakteristickým znakem výrobku plnícího funkci stavby ve smyslu stavebního zákona je to, že se jedná o výrobek umístěný na určitém konkrétním místě trvale nebo dlouhodobě. Takovým výrobkem může být např. i silniční vozidlo.“
55. Zvlášť důležitý je zde časový úsek, po který se stavby na pozemcích prokazatelně nacházely. Nejednalo se o jednorázovou akci typu víkendového festivalu, nýbrž o soustavnou hudební produkci v délce jedné třetiny roku. Soud má za to, že soubor staveb splňuje i ostatní kritéria k tomu, aby jej bylo možno považovat za výrobek plnící funkci stavby, tedy za stavbu ve smyslu stavebního zákona. Všechny části vznikly na jiném místě a byly na pozemku v Braníku dopraveny a zkompleťovány. Nacházely se zde dlouhodobě a to, že neztratily svou mobilitu, na věci nic nemění. Sloužily totiž jednomu konkrétnímu účelu, jak soud již dostatečně podrobně vysvětlil.
56. Není třeba selektovat jednotlivé stavby a posuzovat ji každou zvlášť tak, jak k tomu tenduje žalovaná. Soubor staveb, který se v období června – září 2023 nacházel na pozemcích

v Braníku, tvoří funkční souvislý celek, který zde byl umístěn za jediným účelem. Jeho smyslem bylo vytvořit zázemí pro rozsáhlá hudební tělesa, jejich technický aparát a stovky lidí, to vše tak, aby se v potřebné kvalitě mohl uskutečnit koncert odpovídajícího rozsahu. Nejednalo se o koncerty amatérských kapel, šlo o hudební představení renomovaných a zavedených profesionálních hudebních těles, které potřebují ke své produkci odpovídající prostory a vybavení. Bez nich by nebylo možné koncert uskutečnit. Jelikož se kulturních akcí tohoto typu obvykle účastní stovky návštěvníků, je třeba zajistit též odpovídající vybavení v podobě občerstvení a základních prostor pro hygienu. V souvislosti s tím lze podpůrně odkázat např. na v té době platnou a účinnou vyhlášku č. 268/2009 Sb. o technických požadavcích na stavby, jejíž § 41 odst. 5 např. specifikuje, jakým způsobem mají být na shromažďovacích prostorech tohoto typu řešeny toalety. Podpůrně lze též odkázat na metodickou pomůcku Ministerstva pro místní rozvoj ČR s názvem „Kulturní (a obdobné) akce pod otevřeným nebem,“ – součástí správního spisu která vymezuje, jaké druhy výrobků mohou plnit funkci stavby, mobiliáře (který stavbou není) a další souvislosti. V ní se uvádí, že je vždy „*nezbytné individuálně posoudit, zda se nejedná o stavbu, popř. výrobek plnící funkci stavby.*“ K výrobkům tak nelze přistupovat paušálně tak, jak to činí žalovaná. To, že se jedná o např. o mobilní WC „Toi Toi,“ automaticky neznamená, že jde o mobiliář. Výrobky je nutno posuzovat s ohledem na jejich účel a ve vzájemné souvislosti. Soud vyhodnotil, že stavby uvedené v bodu 2 tohoto rozsudku splňují definici výrobku plnící funkci stavby. Není sporu o tom, že právě k zajištění hudební produkce soubor staveb sloužil a plnil obdobou funkci jako stavba určená k podobným účelům.

57. Jak bylo uvedeno, stavby na pozemcích v Braníku tvoří ucelený soubor staveb umístěný zde za účelem vytvořit zázemí pro kulturní akce a jejich návštěvníky. Všechny stavby, které jsou vymezeny v žalobě (bod 2. tohoto rozsudku) tak lze považovat za stavby ve smyslu stavebního zákona, které jsou užívány způsobem produkujícím hluk, jež zasahuje do subjektivních práv žalobkyně. Aby ovšem bylo možné konstatovat nezákonnost zásahu žalované spočívajícího v nezahájení řízení o odstranění staveb z moci úřední, je nutné zodpovědět, zda tyto stavby byly na předmětných pozemcích umístěny v rozporu se zákonem a zda vůbec bylo nutné toto řízení zahájit.
58. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.
59. Podle § 129 odst. 1 písm. d) stavebního zákona stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby, která nevyžaduje územní rozhodnutí, stavební povolení ani ohlášení stavby, ale je prováděna nebo byla provedena v rozporu s právními předpisy, nebo vlastníku pozemku, na kterém byla provedena, není-li vlastník stavby znám.
60. Soud při posuzování této otázky považuje za vhodné odlišit řízení podle § 129 odst. 1 písm. b) a odst. 2 stavebního zákona a podle § 129 odst. 1 písm. d) a odst. 4 stavebního zákona. Jak bylo potvrzeno v rozsudku ve věci ŽAVES, jedná se o odlišná správní řízení. Ačkoli se celý rozsudek vztahuje primárně na případy nepovolených staveb podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, v bodě 71 Nejvyšší správní soud připouští, že přijatý právní názor lze uplatnit i mimo rámec tohoto ustanovení, **zejména na další písmena téhož paragrafu** (pozn. – zvláště zdejší soudem). Z prostého jazykového výkladu lze odlišit rovněž účel jednotlivých řízení. Zatímco řízení podle odst. 1 písm. b) míří na stavby, které vyžadovaly

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

povolení či jiný úkon stavebního úřadu, odst. 1 písm. d) míří na rozpor stavby s právními předpisy, tedy např. s územním plánem.

61. Podobnou distinkci řízení podle § 129 odst. 1 provedl i Krajský soud v Praze v usnesení ze dne 05.06.2024, č. j. 39 A 1/2024, bod 32: „[z] rozdílných předmětů řízení plyne, že v každém z nich lze účinně uplatňovat jen ty námitky, které se týkají skutečností pro ně rozhodných. Konkrétně to znamená, že v řízení dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona se toliko zkoumá, zda vyžadovala povolení (či jiný úkon) a zda bylo vydáno (popř. i dodatečně). I kdyby tedy účastník tohoto řízení vznášel odlišné námitky (např. že stavba byla provedena v rozporu s územním plánem, je zdrojem imisí či je umístěna v aktivní zóně záplavového území v rozporu s § 67 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách apod.), stavebnímu úřadu by nezbylo než konstatovat, že se mýjí s předmětem řízení, a věcně se jimi nezabývat. Stejně by k takové námitce přistoupil i soud při přezkumu rozhodnutí, jež by bylo výsledkem řízení dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Pro žalobce, který zásah do svého veřejného hmotného práva spatřuje ve stavbě provedené v rozporu s právními předpisy ve smyslu § 129 odst. 1 písm. d) stavebního zákona, tak řízení vedené dle § 129 odst. 1 písm. b) a odst. 2 a 3 stavebního zákona nemůže představovat správní řízení, v němž by je mohl chránit.
62. Pokud žalovaná namítá, že ve vztahu ke stavbám č. 2, 3, 4, 6, 8, 9, 15, 19, 24, 7 a 40 zahájila řízení o odstranění staveb, a proto by mělo dojít alespoň ve vztahu k těmto stavbám k zamítnutí žaloby, její tvrzení neobstojí. Řízení o odstranění staveb totiž byla vedena pouze podle § 129 odst. 2 stavebního zákona (viz usnesení o zastavení řízení sp. zn. P4/426032/23/OST/JAHA a sp. zn. P4/425568/23/OST/JAHA, obě ze dne 17.10.2023-součástí správního spisu), který se vztahuje k § 129 odst. 1 písm. b). Žalobkyně však od počátku namítala (viz její podnět ze dne 20.06.2023 dle § 42 správního řádu, bod 2 – součástí správního spisu) též rozpor staveb s územně plánovací dokumentací. Žalovaná tento podnět nijak nerefletovala a zahájila pouze řízení podle § 129 odst. 2 stavebního zákona a posuzovala tak pouze absenci povolení či jiného úkonu stavebního úřadu. Řízení podle § 129 odst. 4, který se vztahuje k § 129 odst. 1 písm. d) téhož zákona, zahájeno nebylo.
63. Soud konstatuje, že takové řízení zahájeno být mělo. Stavby, byť nevyžadují územní rozhodnutí, stavební povolení ani ohlášení stavby, musejí být prováděny v souladu s právními předpisy. Právním předpisem se rozumí i územní plán jakožto opatření obecné povahy (§ 35a odst. 3 stavebního zákona). Odborná literatura k § 129 odst. 1 písm. d) říká, že „[s]tavební úřad tak může v první řadě nařídit odstranění stavby postavené v tzv. volném režimu, kterou stavebník vybudoval v rozporu s předpisy stavebními, **např. v rozporu územním plánem**, v místě stavební uzávěry či stanoveného ochranného pásma, v blízkosti jiné stavby tak, že znemožnil její údržbu apod.“ (Zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). In [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2025-12-1]. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336517X.) (pozn.: zvýrazněno soudem). Soubor staveb, resp. výrobků plnicích funkcí stavby, tak nemůže být v rozporu s územně plánovací dokumentací.
64. Předmětné stavby se nacházely převážně v lokalitě „ZMK – zeleň městská a krajinná“ a částečně též v lokalitě „SP – sport.“ Podle bodu 6c) textové části územního plánu hlavního Prahy je hlavním využitím oblasti ZMK „**městská a krajinná zeleň s rekreačními aktivitami.**“ Jako přípustné využití je v této oblasti povoleno budovat např. veřejně přístupná, nekrytá hřiště s přírodním povrchem bez vybavenosti stavebního charakteru, dětská hřiště, drobná zařízení pro obsluhu sportovní funkce vodních ploch, cyklistické a jezdecké stezky, pěší komunikace či drobnou zahradní architekturu. Umístit lze i zahradní restaurace, hvězdárny a rozhledny, či nezbytnou infrastrukturu pro dopravu. Podle bodu 4a) textové části

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

územního plánu hlavního města Prahy je hlavním využitím oblasti SP umístění ploch pro umístění staveb a zařízení pro sport a tělovýchovu. Jako přípustné využití je možné umístit klubová, obchodní, ubytovací, administrativní, školská, ambulantní a další zařízení v případě, že souvisí s hlavním využitím. Podpůrně lze odkázat též na územně analytický podklad „knihu 300 Využití území,“ – poř. č. 34 na níž odkazuje žalobce. Pozemky, na nichž se stavby nacházejí, jsou zařazeny do lokality rekreačního využití (str. 104). To je „*spojené s činnostmi nejčastěji na plochách s nejmenší mírou zátěže, území čisté, klidné s velkou pohodou v městské krajině i mimo... Díky nízké zátěži nenarušují sousedské vztahy, přispívají značnou mírou ke kvalitě prostředí a zlepšení obytnosti území.*“ (str. 98).

65. Nelze tak ospravedlnit výklad žalované, že provozování takto rozsáhlých hudebních akcí je v souladu s územně plánovací dokumentací. Z výše uvedeného lze dovodit, že oblasti mají sloužit k rekreaci a odpočinku v přírodě s minimálními stavebními zásahy. Přitom právě letní měsíce jsou charakteristické zvýšenou měrou pobytu v přírodě. Hudební produkce takového rozsahu jde proti smyslu a účelu oblastí ZMK a SP tak, jak jsou v územním plánu a doplňujících územně analytických podkladech vymezeny. Opět zásadní roli hraje časový úsek, v rámci nějž k produkci dochází. Lze si představit krátkodobou akci, a to i v takto velkém měřítku, která by zamýšlenému účelu nebyla na překážku. Jelikož se však jedná o čtyřměsíční, soustavnou přítomnost, jsou koncerty neslučitelné s požadovaným využitím těchto území.
66. Žalovaná tedy pochybila, když nezhájila řízení z moci úřední podle § 129 odst. 1 písm. d) stavebního zákona pro rozpor souboru staveb (výrobků plnicích funkcí stavby) s právními předpisy, konkrétně územně plánovací dokumentací.
67. Závěrem soud stručně podotýká, že splněny jsou i další podmínky rozsudku ŽAVES. Žalobkyně by se v případném řízení mohla bránit žalobou proti rozhodnutí, které by z případného řízení o odstranění staveb vzešlo, neboť by jí byla přímo dotčena na svých právech podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně bezvýsledně uplatnila podnět podle § 42 správního řádu (viz podnět ze dne 20.06.2023), v němž namítala mimo jiné i rozpor souboru staveb s územním plánem, jakož i podnět k přijetí opatření proti nečinnosti dle § 80 odst. 2 správního řádu (viz podnět ze dne 03.08.2023 – součástí správního spisu). Konečně, o zneužití práva ze strany žalobkyně nemůže být řeč. Podaná žaloba není nástrojem, kterým by se žalobkyně snažila řešit malicherné sousedské spory.

VI. Závěr a náklady řízení

68. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala určení, že zásah žalované spočívající v nezhájení řízení z moci úřední o odstranění souboru staveb (výrobků plnicích funkcí stavby) sloužícího k hudební produkci v Ledárnách Braník, byl nezákonný. Soud o věci rozhodoval podruhé. V prvním rozhodnutí žalobu věcně neprojednával a odmítl ji s poukazem na absenci přípustitelného tvrzení do práv žalobkyně – samotné stavby podle tehdejšího názoru soudu nemohou působit hluk a žalobkyně brojila proti hlukovým imisím nesprávnými prostředky. Nejvyšší správní soud se však s původním názorem městského soudu neztotožnil a jeho rozsudek zrušil. Poukázal na skutečnost, že je třeba přihlížet k účelu, k jakému jsou stavby využívány. Prokáže-li se využití staveb v souvislosti s hudební produkcí způsobem, který produkuje hluk, a je-li tento způsobitelný zasáhnout do práv žalobkyně, je třeba žalobu věcně projednat. Soud v dalším řízení zkoumal tyto podmínky. Dospěl přitom k tomu, že stavby jsou užívány způsobem, který produkuje hluk a jeho imise jsou způsobitelné zasáhnout do práv žalobkyně. Soubor staveb sloužil jako zázemí pro přední

české kapely, jejichž koncerty v Ledárnách Braník navštěvovaly vyšší stovky lidí. Následně se soud zabýval charakterem předmětných staveb. Soud přisvědčil žalobci, že stavby je třeba vnímat uceleně a v kontextu, kterému mají sloužit. V daném případě se jedná o výrobky plnicí funkce stavby, které jsou považovány za stavbu podle stavebního zákona. Po zjištění, že soubor staveb naplňuje definici stavby dle stavebního zákona, je užíván způsobem produkujícím hluk, jenž se dotýká práv žalobkyně, bylo třeba zkoumat, zda bylo namístě vůbec zahájit řízení o jejich odstranění. I v tomto bodě soud přisvědčil žalobkyni. V kontextu rozsudku ŽAVES, jakož i navazující judikatury, je nutno rozlišovat mezi jednotlivými druhy řízení podle § 129 odst. 1 stavebního zákona. Řízení o posouzení nezákonnosti staveb z důvodu absence povolení či jiného úkonu stavebního úřadu (§ 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona) a řízení o posouzení nezákonnosti staveb z důvodu jejich rozporu s právními předpisy (§ 129 odst. 1 písm. d) stavebního zákona), jsou odlišná řízení, které mají odlišný předmět, přičemž žalovaná zahájila pouze první z nich, a to ještě u pouhé menšiny staveb. K jednotlivým stavbám přistupovala izolovaně a hodnotila ji každou zvlášť, což není v tomto případě na místě. Žalovaná tedy nezákonně zasáhla do práv žalobkyně, a to tak, že nezahájila řízení o odstranění staveb podle § 129 odst. 1 písm. d) stavebního zákona z důvodu jejich rozporu s právními předpisy.

69. Výroky II. a III. o nákladech řízení jsou odůvodněny podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyni, která měl ve věci úspěch, soud přiznal právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení.
70. Žalobkyni náleží náhrada zaplacených soudních poplatků v celkové výši **7 000 Kč** (2 000 Kč za správní žalobu a 5 000 Kč za kasační řízení).
71. Dále žalobkyni náleží náhrada nákladů vynaložených za právní zastoupení. V soudním řízení byla zastoupena advokátem JUDr. Petrem Malým, proto jí náleží náhrada nákladů spojených s tímto zastoupením; pro určení její výše se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif).
72. V řízení učinil právní zástupce žalobkyně celkem šest úkonů právní služby, a to převzetí a přípravu právního zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu ve znění účinném do 31.12.2024, sepis žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu ve znění účinném do 31.12.2024, kasační stížnost dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024, dvě vyjádření k žalobě podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu ve znění účinném od 1.1.2025 a účast na jednání před soudem dne 15.01.2026 podle § 11 odst. 1 písm. g). Sazba ve vztahu ke třem úkonům právní služby činí **3 100 Kč** za každý úkon (§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu, ve znění účinném do 31.12.2024) a sazba za ve vztahu ke zbylým třem úkonům právní služby činí **4 620 Kč** za každý úkon (§ 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu, ve znění účinném od 01.01.2025). K tomu náleží paušální náhrada hotových výdajů ve výši **300 Kč** za jeden úkon právní služby ve vztahu ke třem provedeným úkonům právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu, ve znění účinném do 31.12.2024) a **450 Kč** za jeden úkon právní služby ve vztahu ke zbylým třem provedeným úkonům právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu, ve znění účinném od 01.01.2025). Součástí nákladů řízení je též částka 5 337 Kč (21 % z částky 25 410 Kč), kterou je právní zástupce povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů důvodně vynaložených žalobcem tedy činí **37 747 Kč**.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. ledna 2025

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Ing. Vierou Horčicovou v právní věci

žalobkyně: **H. Z.**
nar. X
bytem X
zastoupená JUDr. Petrem Malým, advokátem
sídlem Na Příkopě 583/15, Staré Město, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Úřad městské části Praha 4**
IČO: 000 63 584
sídlem Antala Staška 2059/80b, 140 46 Praha 4 – Krč

v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalované spočívajícím v nezahájení řízení o odstranění souboru staveb užívaných v souvislosti s festivalem Prague Open Air v roce 2023 nacházejících se na pozemcích parc. č. 1922, 1923, 1924, 1929, vše

takto:

Datum vydání rozsudku Městského soudu v Praze ze dne č. j. 10 A 141/2023–110, se opravuje z 15. ledna 2025 na 15. ledna 2026.

Odůvodnění:

Soud v nyní projednávané věci doručil písemné vyhotovení usnesení, v jehož původním výroku bylo uvedeno chybné datum vydání rozhodnutí. Jelikož se jednalo o zjevnou chybu v psaní, tímto usnesením bylo datum rozsudku podle § 54 odst. 4 s. ř. s. opraveno.

Poučení:

Proti tomuto usnesení je přípustná kasační stížnost, jejímž předmětem však může být pouze naplnění podmínek pro vydání opravného usnesení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2007, č. j. 4 Ans 3/2006–123, č. 1177/2007 Sb. NSS). Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Praha dne 19. února 2026

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.